

РЕШЕНИЕ

№ 4256

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 01.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3214** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по изпратената по подсъдност от Административен съд – Видин, жалба на „ТОКУДА БАНК“ АД срещу мълчалив отказ на кмета на [община] по заявление вх.№ ПО-01-10-1156-3/01.03.2023г., в условията на евентуалност срещу бездействие по задължение, произтичащо от закона.

От фактическа страна в жалбата се излага, че с молба на дружеството от 19.04.2022г. е поискано общината да предприеме определените ѝ от закона действия за задължително придобиване на собствеността върху ипотекирания в полза на банката апартамент № 1 с идентификатор 10971.501.1.1, находящ се в [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.4. Всички необходими документи за произнасянето по молбата на банката били приложени към това заявление. Поради липсата на произнасяне и липсата на указания за представяне на допълнителна информация, с последващи молби, последната от която била подадена на 01.03.2023г., жалбоподателят отново поискал от общината, в качеството ѝ на административен орган, да упражни вменените ѝ от закона правомощия, а именно да бъде съставен акт за общинска собственост за посочения недвижим имот. С оглед липсата на произнасяне по последната подадена молба жалбоподателят намира, че е налице формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, който е незаконосъобразен на основание чл.146, т.3, 4 и 5 АПК, тъй като с произнасянето си административният орган е нарушил предвиденото в АПК задължение за предприемане на указаното от молителя действие

или отговор по направеното искане.

По отношение направеното искане в условията на евентуалност в жалбата се мотивира, че е налице бездействие на административния орган по негово задължение, произтичащо от закона.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.Г., който претендира и присъжда на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева. Оспорва възраженията на ответника като намира, че той е длъжен да предприеме съответните действия и да издаде индивидуален административен акт по направеното искане.

Ответникът по оспорването – кмета на [община], чрез юрк.Н. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата. Мотивира, че от приложените документи не става ясно дали е изчерпан редът на наследниците, а само че има отказ от наследство на наследници. На следващо място посочва, че жалбоподателят изисква от [община] да издаде акт за общинска собственост, но този акт не е индивидуален административен акт по см. на чл.21 АПК, а официален документ, съгласно чл.5 ЗОС. Отделно от това самото производство по приемане на наследство по закон посочва, че е уредено в чл.553 до чл.559 ГПК и чл.11 и чл.61 от Закона за наследството и е подсъдно на общия съд, а съдебната практика е константна в разбирането, че с приемането на наследството по опис няма срок за държавата и общината, съответно не може да бъде формиран мълчалив отказ по чл.58, ал.1 АПК. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че от жалбоподателя е подадено заявление с вх.№ ПО-01-10-1156/19.04.2022г., с което е поискал от [община] да предприеме действия съгласно чл.2, ал.1, т.7 от Закона за общинската собственост /ЗОС/ за съставяне на акт за общинска собственост за ипотекирания в полза на банката апартамент № 1 с идентификатор 10971.501.1.1, находящ се в [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.4. В молбата е посочено, че на 09.06.2008г. е сключен договор за банков кредит между жалбоподателя и Г. М. Т. за сумата от 90 000 лева като кредитът е усвоен. Крайният срок за издължаване на кредита бил 20.05.2032г. За обезпечаване на всички вземания на банката по кредита Т. учредил в полза на кредитора първа по ред договорна ипотека върху описания по-горе недвижим имот. В резултат от нередовното обслужване на кредита поради забава на плащанията към банката от последната били предприети действия за решаване на случая по извънсъдебен ред, при което било установено, че кредитополучателят е починал на 01.07.2009г.

В заявлението също така, е посочено, че по искане на банката на основание чл.51 от Закона за наследството /ЗН/ с Решение от 16.11.2021г. по гр.д. № 8/2020г. Видинският районен съд окончателно приел, че всички законни наследници на кредитополучателя и ипотекарен длъжник са направили отказ от наследство или са загубили правото на наследяване спрямо него, в т.ч. последните по ред негови низходящи наследници. Поради липса на правен субект – собственик/ипотекарен длъжник банката не можела

да предприеме действия по принудително изпълнение. Съгласно чл.11 ЗН следвало общината, която се явява наследник в този случай, да предприеме действия по актуване на имота.

Страните не спорят, че по така подаденото заявление от жалбоподателя няма произнасяне. Предвид това е подадено второ заявление с вх.№ ПО-01-10-1156-1/25.08.2022г. със същото искане, както и заявление вх.№ ПО-01-10-1156-2/09.01.2023г. След подаване на четвъртото заявление с искане за предприемане на действия от страна на [община], заведено с вх.№ ПО-01-10-1156-3/01.03.2023г. и липсата на предприети действия, жалбоподателят е сезирал съда с жалба, подадена чрез пощенски оператор на 20.03.2023г., по която е образувано настоящото производство.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта:

Съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1 АПК непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. За да е налице такъв следва да е сезиран компетентен административен орган с искане за издаване на индивидуален административен акт и в срока за произнасяне този орган да мълчи.

В случая подадените първоначално и последващи три заявления от жалбоподателя не могат да бъдат квалифицирани като искане за издаване на индивидуален административен акт, тъй като актът за общинска собственост не представлява такъв. Съгласно чл.5 ЗОС общината удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху имоти с акт за общинска собственост. Актът за общинска собственост е официален документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона и няма правопограждащо действие.

Съдебната практика е константна по въпроса, че действията по актуването и деактуването на имоти и отказите за извършването им, както и актовете за общинска собственост не са индивидуални административни актове, тъй като съставянето на акт за общинска собственост съставлява вътрешнослужебна дейност по регистриране и отчитане на недвижим имот и защото с тези актове не се създава право на собственост за съответното юридическо лице – в този см. Определение № 12203 от 13.11.2008г. по адм. д. № 6824/2008г., III отд. на ВАС, Определение № 11036 от 23.10.2008г. по адм. д. № 12122/2008г., III отд. на ВАС, Определение № 6634 от 10.05.2012г. по адм. д. № 5728/2012г., III отд. на ВАС, Определение № 11725 от 03.10.2018г. по адм. д. № 11948/2018г., II отд. на ВАС, Определение № 5695 от 25.04.2014г. по адм. д. № 4762/2014г., IV отд. на ВАС, Определение № 5334 от 12.05.2015г. по адм. д. № 4693/2015г., IV отд. на ВАС и др.

С оглед горното, по подаденото от жалбоподателя първоначално заявление и последващите такива не може да бъде формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, тъй като те не касаят издаване на индивидуални административни актове, а само в този случай непроизнасянето в срок на компетентния административен орган изпълва фактическия състав на фикцията по посочената разпоредба – в този см. Определение № 6294 от 13.06.2023г. по адм. д. № 5338/2023г., II отд. на ВАС, Определение № 3234 от 27.03.2023г. по адм. д. № 2281/2023г., VI отд. на ВАС, Определение № 2837 от 17.03.2023г. по адм. д. № 2182/2023г., II отд. на ВАС и др. По тези съображения жалбата срещу мълчалив отказ на кмета на [община] по заявление вх.№ ПО-01-10-1156-3/01.03.2023г. е недопустима и следва да се остави без

разглеждане на основание чл.159, т.1 АПК.

Предявеното в условията на евентуалност искане с правно основание чл.256, ал.1 АПК, съдът намира за допустимо като подадено от лице, за което е налице правен интерес от търсената защита, но неоснователно, по следните съображения:

Съгласно чл.256, ал.1 АПК бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове. Според ал.2 на с.р. неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му. Защитата по този ред е принципно еднаква и обхваща неизвършването на фактически действия, но не и неизпълнение на задълженията за волеизявление, т.е. за издаване на индивидуален административен акт, нито неизпълнение на задължение, произтичащо от административен акт по смисъла на чл.21 АПК. Бездействието на администрацията /неупражняването на компетентност/ поначало съставлява закононарушение, като в хипотезата на чл.256, ал.1 и ал.2 АПК попадат всички фактически действия, без задълженията за волеизявления. Защитата се реализира по процесуалния ред на Раздел II от Глава XV на АПК и след изпълнение на предвидените условия и предпоставки.

Уреденият в чл.256 АПК правен способ се идентифицира с осъдителен иск, при предявяването, на който следва да е посочен надлежният ответник, да е конкретизиран видът на претендираните фактически действия /с оглед обстоятелството, че решението се ползва с изпълнителна сила/, както и да е установена процесуалната предпоставка за предявяването му - искане за изпълнение по чл.256 АПК.

Характерът на заявеното с искането /материализирано в исковата молба/ следва да се обсъжда не само с оглед посоченото от жалбоподателя основание, а с оглед цялостната изразена воля и в съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, като в случая безспорно се претендира актуване на имот частна собственост /на починалия кредитополучател/ като частна общинска такава, за да се пристъпи към удовлетворяване претенцията на кредитора.

Предмет на защитата по чл.256 АПК е задължението на административния орган да извърши дължими по закон действия, т.е. действия по изпълнение на законово разписани правомощия. Нормата визира само фактически действия, пряко дължими по силата на норма на закон или подзаконен нормативен акт. В този случай на задължението на административния орган, произтичащо пряко от закона, следва да съответства регламентирано от същия нормативен акт субективно право на гражданин или организация, като двата елемента съставят регламентирано от този нормативен акт административно правоотношение. Т.е. необходимо е наличието на такова административно правоотношение, при което да е налице защитимо от закона субективно право, което да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез съответстващо му действие от страна на административния орган, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. Фактическите действия следва да произтичат пряко от правната норма, а не да са опосредени от каквото и да е волеизявление. Аргумент в тази насока е разпоредбата на чл.256, ал.3 АПК, тъй като чрез осъждане на органа да извърши действието целеният правен резултат следва да възникне директно в правната сфера на жалбоподателя като субект в правоотношението.

В процесния случай правният интерес на оспорващия от търсената защита е обусловен от необходимостта да насочи изпълнението върху ипотекирания за обезпечаване на кредита апартамент на длъжника – починалия Г. М. Т.. Този апартамент представлява част от наследствената маса и за да бъде насочено изпълнението върху него следва наследството да бъде прието от наследниците, по арг. от чл.48 ЗН. Според чл.49 ЗН приемането може да стане с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството; в този случай приемането се вписва в особена за това книга /ал.1/. Приемане има и когато наследникът извърши действие, което несъмнено предполага неговото намерение да приеме наследството – ал.2. Отказът от наследството става по реда, указан в чл.49, ал.1 и се вписва по същия ред – чл.52 ЗН.

Съгласно чл.51 ЗН по искане на всеки заинтересуван районният съдия, след като призове лицето, което има право да наследява, му определя срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него. Когато има заведено дело срещу наследника, този срок се определя от съда, който разглежда делото. Ако в дадения му срок наследникът не отговори, той губи правото да приеме наследството. Изявлението на наследника се вписва в книгата, предвидена в чл.49, ал.1.

В случая от доказателствата по делото се установи, че искателят е предприел действия по чл.51 ЗН като е сезирал Видинския районен съд. От мотивите на Решение от 16.11.2021г. по гр.д. № 8/2020г. се установява, че законният наследник на починалото лице – кредитополучател, В. Г. М. е направила отказ от наследство, вписан в специалната книга по чл.49, ал.1 ЗН при РС – Видин. Следващият по ред – възходящата В. З. Д., е призована по реда на чл.51 ЗН да заяви дали приема или се отказва от наследството, за което е било образувано гр.д. № 3054/2018г. по описа на РС – Видин. С определение от 25.04.2019г. съдът е вписал в особена книга за приемане и отказ от наследство при РС – Видин, че това лице губи правото да приеме наследството.

Следващите по ред, съгласно мотивите на решението, са наследниците от трети ред – преживелите низходящи на Л. М. Г., които се явяват племенници на длъжника Г. М. Т. – М. Л. М. и В. Л. М.. С разпореждане на съда от 25.06.2021г. тези лица са поканени в едномесечен срок от получаване на съобщението да заявят дали приемат наследството или се отказват от него. Наследниците, уведомени на 12.10.2021г., не са депозирали писмено заявление в указания от съда срок, поради което с решението е разпоредено да се впише в особена книга за приемане и отказ от наследство при РС – Видин, че те губят правото на наследяване. От удостоверенията, приложени на л.26 и 27 по адм.д. № 86/2023г. по описа на Административен съд – Видин се установява, че това обстоятелство е вписано в специалната книга под № 157/2020г. и № 158/2020г. По делото не са представени доказателства, от които може да се заключи, че е изчерпан редът за наследяване, очертан в разпоредбите на чл.5 – 8 ЗН. Решението от 16.11.2021г. по гр.д. № 8/2020г. по описа на РС – Видин визира наследници от III степен, а съгласно чл.8, ал.4, изр.1-во ЗН, когато починалият не е оставил възходящи от втора и по-горна степен, братя и сестри или техни низходящи, наследяват роднините по съребрена линия до шеста степен включително. За се приеме, че е налице хипотезата по чл.11 ЗН, постановяващ, че когато няма лица, които могат да наследяват съгласно предходните членове, или когато всички наследници се откажат от наследството или изгубят правото да го приемат, наследството се получава от държавата, с изключение на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите,

както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, които стават собственост на общината, на чиято територия се намират, следва да бъде изчерпан редът на наследниците по чл.8, ал.4 ЗН.

Следователно към този момент липсва основание за предприемане на действия от страна на [община] по реда на чл.61, ал.2 ЗН – приемане на наследството по опис, след което да бъде актуван процесният апартамент като частна общинска собственост. Посоченото обуславя неоснователност на искането, което следва да бъде отхвърлено. При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски е основателна. Следва да бъде осъдена „ТОКУДА БАНК“ АД да заплати на [община] сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено в минималния размер по чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.159, т., чл.256, ал.3 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „ТОКУДА БАНК“ АД срещу мълчалив отказ на кмета на [община] по заявление вх.№ ПО-01-10-1156-3/01.03.2023г. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в посочената част.

ОТХВЪРЛЯ искането на „ТОКУДА БАНК“ АД с правно основание чл.256, ал.1 АПК да бъде осъден кмета на [община] да предприеме действия по заявление вх.№ ПО-01-10-1156-3/01.03.2023г.

ОСЪЖДА „ТОКУДА БАНК“ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на [община] сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението в частта с характера на определение може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд. В останалата част решението може да бъде обжалвано по посочения ред с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: